

Carta oberta a Manuel Fuentes

Benvolgut Manuel:

Abans de res, dir-te que he estat, des de fa anys, assidu admirador i delectador de les teves fantàstiques dots com a comediant i humorista. Sense ànim de fer-te la gara-gara –sóc tan poc propens a l'innecessari panegíric com al·lèrgic a la injusta hipocresia– haig de reconèixer que, segons el meu humil parer, ets, junt amb l'insuperable Carlos Latre, el millor imitador de veus que mai s'hagi vist a casa nostra. Fins a tal punt que, si cregués en algun déu, afirmaria que la teva vis còmica és una benedicció del cel.

Però, és clar, a voltes els ídols, a força de mirar-s'ho tot des de tan al capdamunt, senten vertigen –quan no cauen del seu pedestal. Entre d'altres raons, perquè, com més amunt t'alces, més fàcil és ensopegar i caure. I, em cal dir-ho, aquesta vegada has ensopegat de veritat. Més encara, has comés una relliscada monumental, que et recordaran –i recordaràs– tota la vida. Si molt no m'erro –i ja t'encarregaràs, amic Manuel, de corregir-me si m'equivoco, si és possible amb l'exquisida amabilitat i amb la sublim cordialitat que emprares amb el teu convidat d'ahir, Vicenç Navarro, que considerares tan impertinent– un dels primers principis que us ensenyen a la facultat de periodisme és l'elemental “el periodista mai no pot ésser notícia”.

Segurament, és clar, la teva il·lustre posició de privilegi professional –que entenc que ha assolit, per ara, el seu cim a partir del moment que començares a dirigir i presentar *El matí*, el programa estrellat de Catalunya Ràdio– ha permès que et situés més a prop dels genis, fins i tot dels Catalans Universals, que no pas del vulgar periodisme... La qual cosa, potser, permetria explicar, que no pas justificar, el teu comportament despòtic i intolerant d'ahir, ja que segueixes el consell del gran Salvador Dalí: «Què parlin de mi, encara que sigui bé!»

Si era aquest el teu propòsit, no puc més que felicitar-te: ho has aconseguit de ple. No tan sols ha parlat pràcticament tothom de tu –has estat una de les referències més comentades al Twitter (que és el que més s'assembla a la immortalitat virtual)–, sinó que has ocupat un lloc de privilegi en la portada de la immensa majoria dels diaris digitals catalans.

Una posició per la qual, com bé saps, alguns arribarien a vendre's l'ànima. Per descomptat que a tu no t'ha calgut pas vendre-la, però entenc –si em permetes que cometi la impertinència de dir-hi la meua– que t'has deixat una bona part de la teva credibilitat periodística en l'esperpèntica no-entrevista d'ahir. I et ben asseguro que em sap més greu a mi escriure-ho del que te'n sabrà a tu llegir-ho... En el cas que et dignis rebaixar-te al meu modest nivell terrenal, per descomptat.

Com que em temo que em diràs que jo, al contrari que tu, “no sé el que em dic”, que només parli “si és que tinc alguna proposta”, que “m'estic contradient a mi mateix”, que em cal “escoltar-me, aclarir-me” i, un cop ho hagi fet i, “si vull, ja en parlarem un altre dia”, tot i no comptar amb la teva magnànima vènia, ho deixaré aquí.

Agraint al mateix cel catòdic que t'ha encimbellat haver comptat, si més no –a diferència de Vicenç Navarro– amb el generosíssim avantatge d'adreçar-me a tu per escrit i no pas de paraula, la qual cosa m'ha concedit el gran honor de no ésser constantment interromput, de no concedir-me la possibilitat de dir el que pretenia i, finalment, de no cloure el micròfon i negar-me l'ús de la paraula quan li ha semblat oportú a la teva incomparable magnificència.

Per tot plegat, moltes gràcies per atendre'm, amic Fuentes!

dijous 8 de setembre del mmxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

